ARKADA

— Abla, ayıp, günah ne demek?
— Büyük anneye sor cicim, ben o günlere yetişmedim!...

BASIN REKLAM Tel 49450

Yemeklerin İyisi

Berta

İLE OLUR

- ucuz
- TEMİZ
- BESLEYİCİ
- İKRAMİYELİ

Amerikan Tipi

Berta

NEBATİ MUTBAK MARGARİNİ

14 Çazip Renk

- DEKOLORE ETMEDEN
- EVVELCE YIKAMADAN
- TABİÎ PARILTI.

Vel-Çit Harika SAÇ BOYASI

Yüzünüzdeki çil, sivilce ve ergenlikleri giderir.

DOĞUMDAN SONRA HASIL OLAN LEKELERİ GİDERİR.

REKLÂM TİCARET

GRİPİN faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI **GRİPİN**

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

REKLÂM TİCARET

Kadın Güzelliği...

...Dokununca solan çiçekler gibi daimî bir ihtimam ister. Cildinize ilâhi güzellik ve canlılık verecek bir tek krem vardır.

NECİPBEY

KREMLERİ

Yağlı - Yağsız

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter
Sahibi Münir YURDATAP
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Dalga Dünyası

Durun, sizi serinleteyim biraz: Ne müthiş bir kış geçirdik, değil mi?.. Sabahleyin gözümü açmağa korkuyordum: Odalarımız, karla örülmüş pen çereleriyle birer buz dolabıydı sanki...

Hava uleması - ilimlerin çoğu havadır ya! - raporunu veriyordu:

— Avrupadan büyük bir soğuk dalgası geçiyor!

Şimdi yanıyoruz: Susuzluktan yanıyoruz, şekersizlikten yanıyoruz, pahalılıktan yanıyoruz, politikadan yanıyoruz ve asıl işin fenası, bu kol kol yangınlar yetmiyormuş gibi, bir de sıcaktan yanıyoruz!

Bu seferki hava raporu tam tersine:

— Avrupadan büyük bir sıcak dalgası geçiyor!

Bizim bildiğimiz, eskiden iki dalga vardı sade:

1, deniz dalgası... 2, esrar dalgası!

Şimdi, radyolarımızın kısa, uzun, orta dalgalarından tutunuz da iç dalgalarına kadar dalganın bin türlüsü var...

Politika hayatı ise baştan başa dalga: Seçim dalgası, miting dalgası, kongre dalgası, muhalefet dalgası... Hele İsmet İnönü gibi eski bir kaptana bile pusulayı şaşırtan iktidar dalgası!

Yazın plâj kabinelerinde, kışın sinema localarında da ayni coşkunluk: Aşk dalgası!

Ticaret hayatı, akıntısı, çırpıntısı, hele anaforıyla tam bir geçim dalgası!

Hayatın hangi köşesine bakarsanız bakınız: herkes birini dalgaya getirmeğe çalışıyor.

Günün en meşhur fıkrası bile dalga üstüne:

Gırtlağına kadar fena bir çukura atılan günahkâr yalvarmış:

— Aman dalgalandırma!.

Haydi, meşhur şarkıyı hep bir ağızdan tekrarlıyarak kendimizi teselli edelim:

Denizler durulmaz dalgalanmadan!.

Akbaba

TAKVİMDEN YAPRAKLAR :

Sadık Eti'ye

Kimi kartal, kimi bıldırcın olur,
Her kuşun, kaidedir, yenmez eti.
Uçurup yoklamadan avladılar.
Seni keklik gibi bak Sadık Eti!

Orhan Seyfi ORHON

Akbabanın notu :

Sadık Eti, geçen Mecliste Malatya Milletvekili idi. Avrupada okumuş, sahiden münevver bir insan olduğu için, bu sefer C. H. P. yoklamasında atlatmışlar!

Doğubank'ın Konseri

Doğubank'ın Üsküdarda, Seydi Ahmet deresinde yeni açacağı şube şerefine, yarın ak şam, İstanbul radyosunda «Acem aşiran» faslından bir konser verileceği ilân olunur.

EKMEKLERDEN BİT, KINNAP, ÇİVİ, CAM KIRIĞI, V.S. ÇIKIYOR. (Gazetelerden)

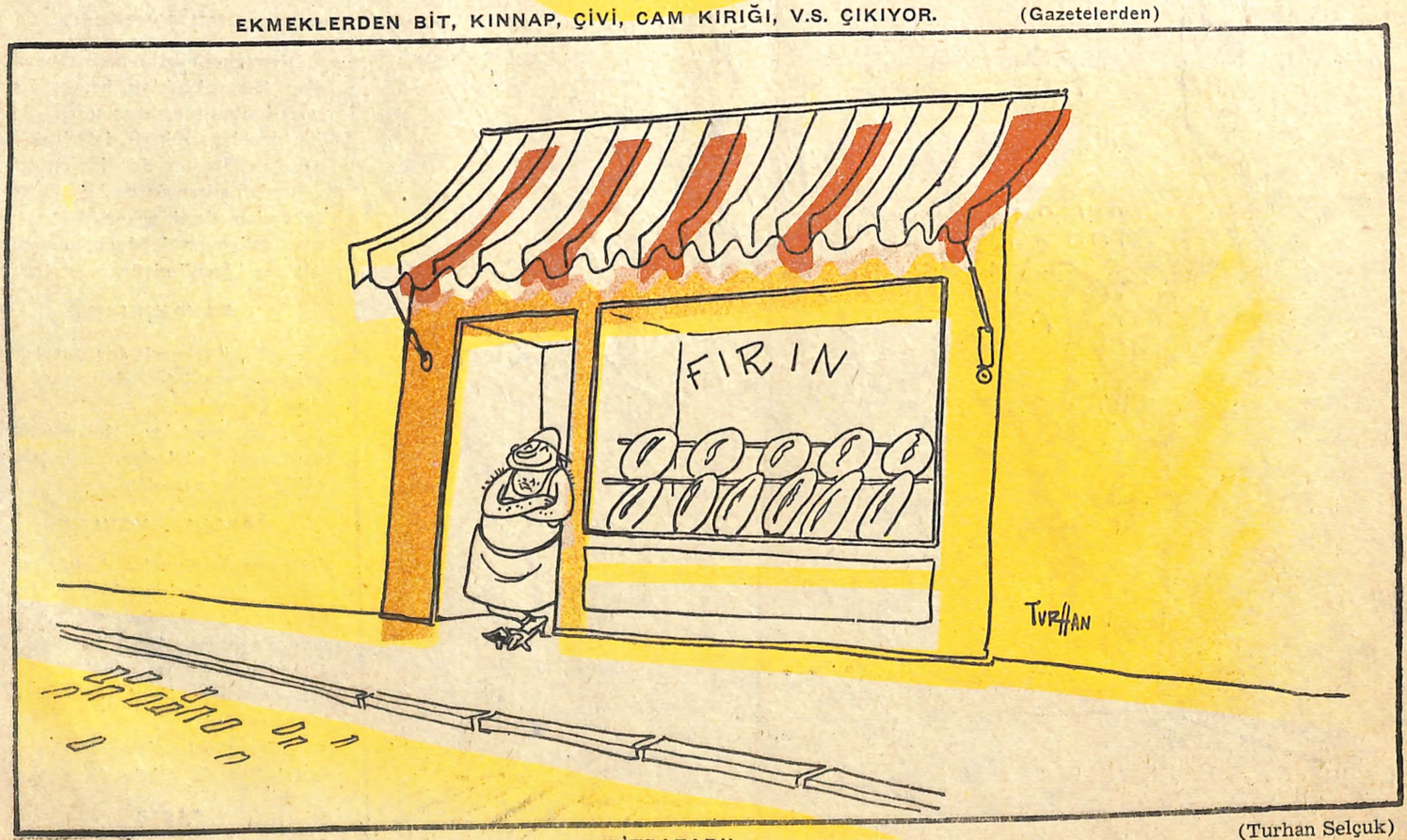

BİTPAZARI!..

(Turhan Selçuk)

Olaylar Alaylar

MAŞALLAH

Bir Amerikalı uzman, memleketin her yerini gezip dolaştıktan sonra İstanbula gelmiş. Bir toplantıda, Amerikadaki iş hacminin genişlediğinden konuşuluyormuş. Amerikayı gezip görmüş bir Türk, Amerikadaki şirketlerin büyüklüğünden bahsederken, Amerikalı:

— Doğrusu, demiş, evet bizim şirketler geniştir, büyüktür ama, Amerikada sizdeki nakliyat şirketi kadar büyük hiç bir şirket yok tur.

Türkler hayretle:

— Hangi nakliyat şirketi? diye sormuşlar.

Amerikalı:

— Ben, demiş, sizin bütün vilâyetlerinizi gezdim dolaştım. Her gittiğim yerde, her rastladığım yolda, üzerinde (Maşallah) yazan otobüsler, kamyonlar, araba lar gördüm. Bizde de çok büyük nakliyat şirketleri vardır ama, sizin Maşallah şirketi kadar, memleketin her tarafına yaygın bir şirketimiz yoktur.

HIYAR BAYRAMI

Memleketimizde ilk defa bir de hıyar bayramı yapıldı. Pek çoklarını muhakkak sevindirmiş olan bu hıyar bayramına Çengelköylüler, sayın valimizi hıyar yemeğe davet etmişler. Sevimli valimiz, hıyar bayramına şeref vermiş, fakat ikram edilen Çengelköyün körpe hıyarını:

— Aman yemiyelim, memleket te şeker buhranı gibi bir de hıyar buhranı başlar! Diye refüze etmiş.

Ne diyelim, inşallah valimizin ağzı uğurlu gelir de, o günleri de görürüz.

SANSAR AVCILIĞI

Gülhane parkındaki kümes hay vanları sergisine bir sansar dadanmış. Bütün dikkate, gözetlemeye rağmen, sansar, kümes hay vanlarının en cinslerini arayıp tarayıp boğazlıyormuş.

Bu müthiş sansarı yakalamak için, valinin başkanlığında vilâyet memurlarından, ikinci şubeden, jandarma ve polis kuvvetinden bir ekip kurulmuş. Bir haftalı uykusuz kaldıktan sonra hain sansarı yakalayıp, hakkında gerekli takibata geçilmiş.

Valimiz hazır avcılığa, sansar yakalamağa başlamış iken, şu pi yasadaki tilkilerle, kurtların da hakkından gelse diyoruz.

MADDE VE RUH

Gazetelerin yazdığına göre mem lekette ham madde sıkıntısı baş ladığından, fabrikalar teker teker kapanıyormuş. Halbuki, bizim memlekette, insanından maddesine kadar her şeyin hamı bulu nur. Dış memleketlere ham mad de satarız diye övünürdük. Şimdi ham madde yok. İşlenmiş madde zaten yoktu, bize dışardan gelirdi. Demek ki, memleket mad desiz kaldı. Bereket Ceza kanununun maddelerine. Onlar da olmasa, temelli ruh olup arş-ı âlâ ya yükseleceğiz.

ET VE SU

Et buhranına, et fiyatlarının yüksekliğine bir çare olsun diye Fahrettin Kerim Gökay:

— Et yerine ot yeyin! Onda vitamin vardır, insanın neşv-ü nemasına da yardım eder, demiş.

Hiç neşv-ü nema etmediğine göre, hayatında hiç ot yememiş olduğu anlaşılan Fahrettin Kerime:

— Haydi et yerine ot yiyelim, peki ama, su da mı içmiyelim? Diye sormuşlar.

Nüktedan valimiz, şu zarif ce vapla ona da bir kulp bulmuş:

— Bektaşiye, niçin sudan kaçarsın? Diye sormuşlar. Malûm ya, demiş, Allah insanı topraktan yaratmıştır, su ile fazla oynamağa gelmez.

MİLYONERLER

Memleketimizde her buhrandan, her yokluktan, her «sız, siz, süz» luktan sonra beş on milyonerin meydana çıktığı, istatistiklere göre malûmdur. Son kahve buhranından sonra da on beş, su yokluğundan yirmi, şekersizlikten de otuz milyoner doğduğu, memnuniyetle öğrenilmiştir.

DAYANIKLIYIZ

— Yeni çıkacak bir gazetenin afişine «millete dayanıyoruz!» diye yazmışlar.

Bütün gazeteler, hükûmetler, ayni şeyi söylerler. Dayanıklı milletizdir, vesselâm.

DARLIK - YOKLUK

Bir yerde ekmek darlığı, gaz darlığı, tuz darlığı çimento darlığı var diye duydum mu memnun oluyorum. Allah kimseleri darlıktan yokluğa düşürmesin!. Şeker yokluğu, insaf yokluğunu görüyorum da:

— Zarar yok, olsun da darlığı olsun! Ona da şükür diyorum.

SABIR

Biz arıyoruz, tarıyoruz, ilâç için olsun bir tutam şeker bulamıyoruz. Halbuki valimiz:

— Varsın şeker bulunmasın... 14 Mayısta ağzının tadı yerine gelen Türk milletinin şekere ihtiyacı yoktur!..
(Necmi Rıza)

Tut Dilini

Yağmur yağar taş üstüne,
Her ne desen baş üstüne.
Basma sakın a devletlim,
Karnın ağrır yaş üstüne.

★

Şeker yoksa, gülüşün var,
Emrinde bin rüküşün var.
Mevsiminde lal da sakla,
Sıcak yazın, su kışın var.

★

Ümit kestik ucuzluktan,
Bari yakma susuzluktan,
Konuşmağa halimiz yok
Kaşınmaktan, uyuzluktan.

★

Bolluğundan mürüvvetin,
Lüzumu yok bize etin,
Plâjlarda meydandadır,
Her tarafı hürriyetin.

★

Duramazken biz ayakta,
Karaborsa Kadillâkta.
Merhamet et a sultanım,
Halimize biraz bak da.

★

Saygı sevgi göbekliye,
Sıska, cılız ne bekliye ?
Göz üstünde kaş var desek,
Ayırırsın emekliye.

★

Vilâyetler kaza olur,
Bu bir modern ceza olur.
Şirketlere, heyetlere,
Bir daltaban âzâ olur.

★

Hürriyetin boyu eni,
Ölçüleli daha yeni.
Kırşehir'den ibret al da,
Kes dilini, tut çeneni.

O ŞAİR

Tut Dilini

Yağmur yağar taş üstüne,
Her ne desen baş üstüne.
Basma sakın a devletlim,
Karnın ağrır yaş üstüne.

★

Şeker yoksa, gülüşün var,
Emrinde bin rüküşün var.
Mevsiminde al da sakla,
Sıcak yazın, su kışın var.

★

Ümit kestik ucuzluktan,
Bari yakma susuzluktan,
Konuşmağa halimiz yok
Kaşınmaktan, uyuzluktan.

★

Bolluğundan mürüvvetin,
Lüzumu yok bize etin,
Plâjlarda meydandadır,
Her tarafı hürriyetin.

★

Duramazken biz ayakta,
Karaborsa Kadillâkta.
Merhamet et a sultanım,
Halimize biraz bak da.

★

Saygı sevgi göbekliye,
Sıska, cılız ne bekliye ?
Göz üstünde kaş var desek,
Ayırırsın emekliye.

★

Vilâyetler kaza olur,
Bu bir modern ceza olur.
Şirketlere, heyetlere,
Bir daltaban âzâ olur.

★

Hürriyetin boyu eni,
Ölçüleli daha yeni.
Kırşehir'den ibret al da,
Kes dilini, tut çeneni.

O ŞAİR

— İhtiyaca yeter şekerimiz, bol bol var! diyorlar.

Bir meraklı:

— Nerede bu şekerler? Diye sormuş. Rivayete göre sayın vali şu cevabı vermiş:

— Var, var ama, mahsus mey dana çıkarmıyoruz. Bakalım, halk, daha ne kadar sabredecek? Diye halkın dayanıklık derecesi ni ölçüyoruz.

GÜNEŞ ÇARPMASI

İstanbula gelen Kasım Gülek'e güneş çarpmış. Eee, güneşe karşı iş yapanların sonu böyle çarpılmaktır. Güneştir bu, iktidar kol tuğuna benzemez,, bir gün evvel tutulur, bir gün sonra çarpar.

MEHTER TAKIMI

Yahya Kemal ile Çallı İbrahim, bu iki eski dostun son gün lerde aralarına karakedi girmiştir. Çallı bu dargınlığın sebebini soran bir meraklıya şöyle demiş:

— Mehter takımı gibi zevki âge ride kalmış adam! dedi, bana da rıldı. Zaten bu Yahya Kemal hükûmet gibidir, hiç tenkide yü zü yoktur, hep alkış ister.

VE DOMUZ MESELESİ

BALIK ADAMLAR!.. (Ferruh Doğan)

AKBABA RADYOSU

— Allo, allo!... Burası Akbaba Radyosu!... Sayın dinleyiciler! Şimdi kayıp mektuplarını okumağa başlıyoruz.

Kayıp mektubu gönderecek dinleyicilerimizin şu noktaları göz önünde tutmalarını rica ederiz:

1 — Aranılan şahsın ölmüş olması, şarttır, hiç olmazsa bulunması imkânsız olmalıdır.

2 — Kayıp mektupları içinde, numara ile muhalefet partilerinin propagandaları yapılmamalıdır.

3 — Kayıp mektuplarının radyoda okunabilmesi için, postada kaybolmaması lâzımdır.

Ahmet Demir aranıyor:

1950 seçimlerinden sonra sesi soluğu kesilen, tek parti Bizans İmparatorlarından Ahmet Demir, beş senedir kayıptır. Bir ara kızağa çekildiği haber alınmışsa da, o zamandanberi tekrar sırra kadem basmıştır. Suratını görenlerin, Allah rızası için, gözlerini yummaları rica olunur. Arayan: Bir Demirzede.

C. H. P. aranıyor:

Ateşli C. H. P. lilerden Cemil Sait Barlas yazdığı mektupta, beş senedir partisini aradığını, bilenlerin, görenlerin insaniyet namına bir emanetçiye veya Sandal Bedestanına bırak malarını rica ediyor.

Şeker aranıyor:

Daha bir ay evveline kadar evimizden sabah akşam hiç eksik olmayan ve birdenbire kaybolan şeker, şiddetle aranmaktadır. En son alınan habere göre, bir karaborsacının kapatma sı olduğu, mürteci karaborsacının, zavallı şekeri çuvallara ka padığı öğrenilmiştir. Yerini bilenlerin bize de haber vermeleri rica olunur.

Arayan: Halk.

Leylâ kızı Vaveylâ aranıyor:

Bir hafta evvel Bahar Bayramı için gittiğimiz Gülhane Parkında, karım Vaveylâ'yı kaybettim. Yerine daha yenisini bulduğumdan, karımı görenlerin, bilenlerin benim yerimi kendisine haber vermemeleri medeniyet namına rica olunur.

Kocası.

Fahrettin Kerim

Dört yıldır çarşı, pazar dolaşan Fahrettin Kerim Gökay, bütün ümitlerimize rağmen hâlen kaybolmamıştır. Ciddî şekilde kaybolduğunu bildirenler mem nun edilecektir.

Dann!... dannn!...

— Sayın dinleyiciler, burası Akbaba Radyosu!... Kayıp mek tuplarının okunması bitti. Şimdi Amerikalı zenci şantöz ..... in söylediği «Üsküdara giderken» şarkısını dinleyeceksiniz.

Uskûdarâ gıdar ikan aldı da..

OKULLARDA İMTİHANLAR BİTTİ: (Gazeteler)

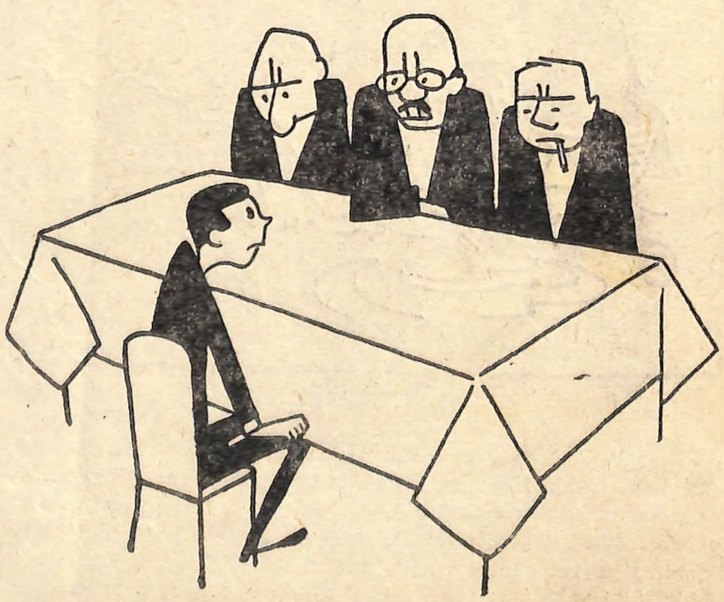

İFLÂS MASASI!.. (Ferruh Doğan)

YAZISIZ HIKÂYE

HAYAL KIRIKLIĞI!.. (Yalçın Çetin)

YEMLİK

Meşhedi Cafer Hemedanî ile Torik Necmi kulunuz Boğaziçine balık avına gitmişlerdi. Torik, biraz gayret ederek gayet iri bir kılıç yakaladı:

— Balığa bak babalık..... diye Meşhedi'ye gösterdi. O, burun kıvırdı. Torik de kızdı:

— Ulan ne burun kıvırıyorsun be? Bize mi bu ağız? Ben balina yakalamış adamım...

Meşhedi gene dudak büktü. Torik Necmi hiddetten kudurdu:

— Ne o? Beğenmedin mi? Kınalı sakalına tükürdüğüm moruk balinayı?

— Sen ne diyersen aga... Özüm Hazer sahillerinde balinayı yemlik diye kullanubam!

Geçti ömrüm

Geçti hep laklakla ömrüm, ihtiyar oldum bugün,
Çok nutuklar dinledim ben bî karar oldum bugün.

★

Bir abûs çehreyle bahtım çok zamandır gülmedi,
Toz şeker buldum birazcık, bahtiyar oldum bugün.

★

Hem susuzluk, hem de temmuz, serde âşıklık da var,
Çifte kavrulmuş kebaptım, başka nâr oldum bugün.

★

Her nasılsa aktı musluklar taharet eyledim,
Saygı sundum iktidara ben de yâr oldum bugün.

★

Çok basîret gösterip rey verdiğimden onlara,
Nevşehirden ibret aldım, pâyidâr oldum bugün.

★

Tâze endamımla meclislerde meddah olmadım
Sırf bu yüzden gadre düştüm, kart hıyar oldum bugün,

★

Bakkalından, çakkalından kimse takmaz bak beni,
Cümle âlem hep muhalif, iktidar oldum bugün.

★

Sen çekilmez bir belâsın, bir gazapsın diyerek,
Kaçtı hatun, ben tohumluk bir bekâr oldum bugün.

★

İktidarı hicvedincek, yüz çevirmiş patronum
İlm-i irfanımla hem bî itibar oldum bugün.

★

Sûz-i dilden, sûz-i nâkten, her makamdan geçmişim,
Eski tek şefler mîsâli derkenâr oldum bugün.

★

Hep kapanmış kapılar ben söyledim gerçek diye,
Eski şeş beş gelmez olmuş, dört cehar oldum bugün.

★

Bir güdük kurşun kalemdir eldeki sermâyemiz,
Savlet ettim Donkişotça zülfikar oldum bugün.

★

Dalkavukluk etmeyince çekmiyor dünya-yı dûn,
Fazlayım etrafa, ma'lûm, dehre bâr oldum bugün.

★

Anlıyan çıksaydı ger, kıymet biçilmez hicvime,
Muhtekîr tüccara düştüm, hepsi kâr oldum bugün,

★

Neş'e, haz vermekti kasdım, ben de rahat istedim,
Hep dilimden çektiğim, dost! târumâr oldum bugün.

Falan - Filân

DİKKAT! Ne yapmalı?

Şimdi günün en önemli meselesi, ne Çin Hindi, ne Guatamala!... Şekersizliğe, ilâçsızlığa, hattâ susuzluğa aldıran bile yok... Hele emekli kanunu, Kırşehir meselesi unutuldu bile. Şimdi gazetelerimizi, halkımızı meşgul eden mesele, şu dünya şampiyonu Almanya var ya, hani harika takım Macarlar bile yenilince «ne yapalım spordur bu, yenmek te var, yenilmek te...» dediği Alman takımı... İşte o Almanlara yenilmemize, millî itibarımızın, hem de yabancı memleketlerde ayaklar altına alınmasına sebep olan Futbol Federasyonu Başkanına verilecek ceza... Askerî mahkemeye mi vermeli, yoksa yeni bir İstiklâl mahkemesi mi kurmalı?

Evet efendim, şimdi biz, yediden yetmişe, bu önemli memleket işi ile meşgulüz.

— Acaba assak nasıl olur?

— Hayır, kıtır kıtır keselim!...

— Eğer sağ içi, kaleci oynatsaydı, kaleciyi bek yapsaydı... Kale küçük, saha büyük olmasaydı...

Ve şart sigasına bağlanan daha bir sürü mâzeretler...

Bizansın son günlerinde, halk idareden sızlanmaya başladı mı, imparator hemen boğa güreşleri, dans, tiyatro gösterileri yaptırtır, insanları aslanlara parçalatır, halk ta derdini unutur, avunur gidermiş!...

Hey insan beyni!... Bizim bildiğimiz senin tahtın, kafa tasında idi. Kalblere girdin, midelere girdin, göbek altına girdin. Şimdi de bacakları ile düşünen âdem-oğlunun ayaklarından çıkıp gideceksin galiba!...

Ey insan ayağı! Sen nelere kaadirsin!...

İntikam

SAHNE, karanlık bir odadır. Yalnız pembe bir abajurun ışık mahrutu içinde divana uzanmış bir kadın görülür, üzerinde gül kurusu renginde bir sabahlık vardır, yeni banyodan çıkmış, ıslak saçları omuzlarına dökülmüştür. Yüzünde rahat bir hayatın ve endişesiz bir vicdanın verdiği huzur ifadesi açıkça görülür.

Bu karanlık ve aydınlık kontrastı içinde okuduğu aşk romanının sayfalarını çevirdikçe çıplak kolu, güneş batarken gölde süzülen bir kuğunun boynu kadar âhenkli hareket eder.

O sırada kapı açılır, bir erkek içeriye girer. Elleri paltosunun cebinde şapkası ateş saçan gözlerinin üstüne kadar inmiş. Hırsla solumaktadır... Gürültüye başını kaldıran kadın evvelâ onun bu halini görmez, tatlı bir sesle:

— Geç kaldın kocacığım, der.

Adam kadına yaklaşır, gürler gibi bir sesle:

— Alçak!

Kadın:

— Ne?

Erkek:

— Alçak, dedim. Bugün imzasız bir mektup aldım!...

Kadın:

— İmzasız bir mektup mu?... Kimden?

Erkek:

— İmzasız dedim ya, belki kimden olduğunu sen daha iyi bilirsin. Bu mektupta ortağımla senin aranda bir şeyler olduğu yazılı.

Kadın:

— Ortağınla mı? Evet, ne olur?

Erkek:

— Ya! Demek onun metresi olduğunu utanmadan itiraf ediyorsun?

Kadın (iri mavi gözlerini daha irileştirerek):

— «Metresi olduğum mu?» «İtiraf etmek mi?» Bırak canım böyle lâfları, onunla yattım ama seni aldatmak için değil ki, o başka mesele:

Erkek (daha hiddetlenerek):

— Ne? Ne? Bir daha söyle bakalım!

Kadın:

— Şekerim neden hersevi sana hep iki defa anlatmak lâzım gelir?

Erkek:

— Bana aptal mı demek istiyorsun?

KARI KOCA POLİTİKASI :

C. H. P. li kadın — Dört senedir artmayan bir şey kalmadı...
D. P. li koca — Kaldıııı... Senin yaşın!..

(Necmi Rıza)

— Hayır kocacığım, sinirlenme, dur izah edeyim. Hani bir gün hep beraber Adaya gitmiştik ya, işte o gün sen otelde bezik oynarken o da bana beraber çıkmamızı teklif etti... Zaten böyle bir teklif te bekliyordum hep etrafımda dolaştığının farkında idim. Kabul ettim.

Erkek:

— Kabul mü ettin?

Kadın:

— Evet kabul ettim. Çünkü onu imtihan edecektim bakalım sana olan dostluğu mu, yoksa bana olan arzusu mu galip gelecekti... Neticede otuz senelik dostluğunuzu ve ortaklığınızı hiçe saydı ve bana Şişlideki evinin adresini vererek oraya gelmem için yalvardı; uslu duracağına söz verdi, bir kabalık yapmıyacağım diye yemin etti. Ben de bilhassa gittim.

Erkek:

— Bilhassa mı? E bu da iyi.

Kadın:

— Evet, çünkü ona bir ders verecektim.

Erkek:

— Bir ders mi? Ne dersi?

Kadın:

— O adama yaptığı hareketin doğru olmadığını anlatacaktım. Senin şerefini koruyacaktım, bu benim vazifem sayılır, çünkü senin şerefin, benim şerefim demektir. Ona bir arkadaşının karısına kur yapmanın o arkadaşın şerefiyle oynamak olduğunu öğretecektim.

Erkek (Merakla):

— Öğrettim mi bari?

Kadın:

— Öylesine aptal ki, dediklerimi hiç anlamadı... Nihayet Hazreti İsâya baş vurdum:

Erkek:

— Hazreti İsâ mı? Ne alâkası var bu işle?

Kadın:

— Nasıl yok, bilmiyor musun? O, «Sana bir tokat vurana öbür yanağını uzat» der.

Erkek:

— Allah, Allah. O ne oluyor?

Kadın:

— Aman şekerim, sana da her şeyi açıklamak lâzım. Bu ,şu demektir: Sana birisi bir kötülük etmek isterse ona müsaade etmelisin ki yaptığı işin doğru olmadığını kendi anlasın...

Erkek:

— Böylece sen de ona, bir arkadaşın karısını çalmanın doğru olmadığını anlatmağa çalıştın demek?

Kadın:

— Tamam! İşte iki senedenberi hâlâ anlamadı.

Erkek:

— Ama bu... bu... Kepazelik...

Kadın:

— Ya!... Şaştın değil mi? Ben de öyle, ama dostun zannettiğin ve öyle olduğunu da iddia eden o adam, yaptığı hareketin ne çirkin, ne ayıp bir şey olduğunu anlıyacak bir gün.

Erkek:

— Kepazelik, kepazelik.

— Ve işte o gün sen de intikamını almış olacaksın kocacığım... Bana güvenebilirsin.

N. ERSAN

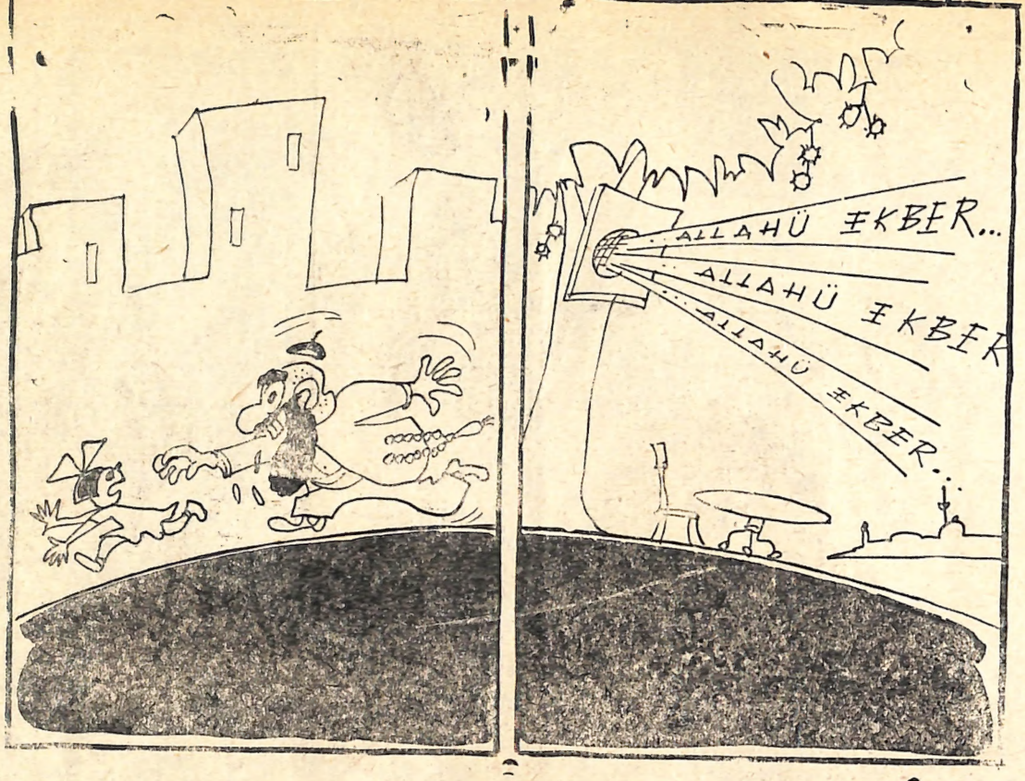

Kabahat mahfi... İbadet mahfi!.. (Nehar)

Tahtalıköy den Mektuplar

Birinci mektup, nasıl öldüğüme dairdir.

○

ÖLMÜŞÜM. Yok öyle, bu cehennem sıcağında buzlu hoşafı kaşıklaya kaşıklaya; «Oh! öldüm!..» çeşidinden değil. Basbayağı ölmüşüm işte!..

«Ölümle şaka olmaz» diyeceksiniz. Bizim gibilerin hayatı bile şakadan geçince, ölümü tüm irezillik oluyor. Arkamdan ağlıyacak iki kişi var. Biri Vasil, biri de Vedat. Birine dokuz yüz, birine üç yüz lira borcum var. Onların her suratını gördükçe, ölüp ölüp dirilmektense, böyle günde bir kaç defa taksitle can vermekten peşin ölmeği daha çıkar yol buldum.

İlkin evde ölmeyi düşündüm. Sonra baktım, gelen giden fakirliğimin dizboyu rezilliğini, kepazeliğini görecek, yazlıkta yaşıyamadık, bari yazlıkta öleyim diye, ölüsünü göstermek istemeyen cins kediler gibi, aldım başımı gittim uzak, havadar bir yere.

Ölmeden evvel:

— Son arzun nedir? Söyle bakalım! dedim.

İçimden bir ses:

— Yaşamak! Diye bağırdı.

— Geç onu bir kalem! dedim. Yeni bir basın suçu işlerim korkusiyle hemen elimi ağzıma kapadım.

— At ardında sinek gibi yaşadın da, ne gördün a kerata!..

Ölümlerin en güzeli, Yunusun dediğidir:

Bir garip ölmüş diyeler
Üç günden sonra duyalar
Soğuk suyla yuğalar
Şöyle garip bencileyin

Yumdum gözümü, irtihal-i darıbeka eyleyip, ebedi istirahatgâhıma çekildim.

Yoldan geçen biri, bir iki tekmeledi. Sonra üstümü başımı aradı. İç ceplerimi karıştırırken gıdıklandım. Para bulamadı. Saat, dolma kalem, yüzük, çakmak gibi işe yarar en küçük bir şey de bulamayınca, suratıma tükürdü. Sonra gidip polise:

— Yolda birisi ölmüş ama, insandan sayılmaz, dedi.

Kim olduğumu anlamak için polis te tekrar aradılar. Fatihli kızın, bir de Bursalı öğretmenin yazdığı mektuplarla, bir kaç şiirimi buldular. Bunlardan kim olduğumu çıkaramadılar. Morga kaldırdılar. Morgda üç gün büyük bir buz dolabında kaldım. İşte dünya yüzünde, öldükten sonra bile olsa, geçirdiğim en güzel zaman bu üç gün, en ferah yerde bu buz dolabı oldu.

Ailesinden biri kaybolanlar, adlî tıbba başvuruyor, onlar da buz dolabının kapısını açıp beni gösteriyorlardı.

Karısı kaçan bir koca, sahip çıkar gibi oldu. Sonra nedense vaz geçti. Evlâtlığı kaybolan bir kadına, on üç yaşında kızı kaybolan bir anneye, cins köpeği çalınan bir hanıma gösterdiler, hiç biri beni bir şeye benzetemedi, baktılar baktılar, nedense beğenmeyip gittiler.

Buz dolabında benimle beraber yirmi yaşlarında kadar, tepeleme güzel bir kız vardı. Kirpikleri kar kar, saçları, kaşları buz buz bir kız.

— Sen neden öldün a yavrum? Dedim, haydi bizi kimse beğenmedi, öldük. Ya sen?

— Ben ölmedim, öldürdüler, dedi, beni beğenenler çok oldu da o yüzden öldüm.

Sonra her genç kadın gibi:

— Benim hayatım bir romandır, diye başladı, macerasını anlattı. Bu macerayı size anlatmama lüzum yok. Hepinizin günde on defa dinlediklerinizden, gazetelerin her gün yazdıklarından biri. O, onu sevmiş, o da onu sevmiş. Sonra o, öbürünü sevmiş, öbürü öbürünü sevmiş. Sonra öbürü, öbür öbürünü kıskanmış. Sonra plâja gitmişler, aile kabilesinde, cart, cart, cart, sekiz yerinden bıçaklanmış!.. Hikâye bu.

— Kız, dedim, sağlığında anlatsaydın bana bunu, on papeli vardı bu hikâyenin...

— Acaba güzelliğim bozulmuş mu? Diye sordu.

— Yok, hep mahrem yerlerinden bıçaklanmışsın, bikini örter, dedim.

Biz bir Eskimo aşkı yaşamağa başlamış iken beni otopsi salonuna aldılar. Teşrih masasına yatırdılar. Kapıyı çekip gittiler. Salonda, çıplaklar cemiyeti gibi bir sürü kadın, erkek, genç ihtiyar insan vardı. Cesetler etrafımı aldı.

— Demek o adam sensin ha? Diye sordular.

— Hangi adam? Diye sordum.

Elime bir sürü gazete tutuşturdular. Yalnız başlıklarını okumağa başladım.

«Yeri doldurulamıyacak büyük kayıp.»

«En büyük palavracımızı kaybettik!»

«İntihar mı, cinayet mi?»

Son senelerde selâm bile vermeyen bizim eski yazar arkadaşlar öyle yazılar döktürmüşlerdi ki, okudukça, kendi ölümüme ağladım. Aslı astarı olmayan, hiç hatırlamadığım öyle hatıralar yazmışlar, palavra sıkmakta hepsi benden baskın çıkmıştı!

Hele bir tanesi «Vakitsiz ölüm. En büyük palavrasını vereceği çağda sanki halt etti de öldü» başlıklı bir yazıda, aman Allah, neler yazmıştı, neler... Ben her gece evime bir kadın alır, gıdıklaya gıdıklaya kahkahadan katılıncaya kadar güldürür, öldürürmüşüm. Esasen bende insanları güldürmek gibi psişiyatrik bir hastalık olduğu için, mizah muharrirliğini seçmişim. Hattâ Freud «Psikanalize dair beş ders» isimli kitabında benim hastalığı izah ediyormuş. Ben psikopotnevrozmışım.

Ya!.. Daha neler, neler!..

Başka bir yazar, hiç bilmediğim, hatırlamadığım hâtıralarımızı yazıyor, onunla dört gün,, dört gece içtikten sonra, bir randevu evinde, ahlâk zabıtası tarafından uygunsuz vaziyette yakalanışımız, edebiyat tarihimiz için mühim bir vesikadır, diyordu...

— Doktor geliyor!. Diye bir ses duyuldu. Bütün cesetler, evvelce konuldukları yerlere uzandılar. Ben, daima sağlığımda da, bir türlü yerimi bulamadığım gibi, burada da kendi yerimi bulamadım. Döşemelere uzandım. Doktorlar geldi yüzlerinde, beyaz örtüler, ellerinde lâstik eldiven, vardı. Büyük lâmbalar yandı. Beni masaya uzattılar. Otopsi yapacak doktor, beni herhalde tanıyor olmalı ki:

ğüne inanmıyorum ya... Mutlaka öldüm, diye bize bir kazık atıyordur yine...

Doktor, kafamı kendine uygun biçimde yatırdı, fakat başım yaylı gibi dikildi.

— Ölüsü bile dik başlı! dedi. Sonra kafasıma bir çelik kalem dayayıp üstünden varyozla vurmağa başladılar. Vurdular, vurdular, biri:

— Bunun kafasını kırmak zor, dinamitle patlatalım! dedi. Baktım, gidiş fena, ben de biraz yumuşak davrandım, kafatasım midye kabuğu gibi ikiye ayrılınca, hepsinin ağzı hayretten bir karış açık.

— Aaaa!.. Bunun beyni de var mış! dediler.

Doktor, etrafındakilere:

— İşte sevgili öğrencilerim, dedi, uzun zamandanberi açtığımız kafataslarında göremediğimiz beyin budur. İnsan bedenin de, bademciklerden, kör barsaktan daha faydasız, zararlı bir uzuv dur. İnsanın kafatasında teşekkül eden beyin isimli bu ur'un, insanın başını belâya sokmaktan başka bir işe yaradığı görülmemiştir. Şimdi merhumun daima başının neden belâya girdiğini, daha iyi anlıyorsunuz.

Otopsi yapan doktor, bir mezbaha kasabı maharetile karnımı yardı:

— İşte görüyorsunuz, mide işsiz likten dumura uğramış, barsaklar kurumuş.

Asistanına döndü:

— Bütün bu alâmetlerden sonra, bu adamın ölüm sebebini anladınız mı?

— Anladım, dedi asistan, düşünmekten ve açlıktan ölmüş.

İçimden güldüm. Sağlığımda insanın, futbol maçlarından, bahar bayramlarından, radyo gürültüsünden, açık saçık filmlerle, macera filmle,rinden parti tartışmalarından düşünmeğe vakti olmuyordu ki. Açlığa gelince, zaten aç kalmağa noterden musad dak taahhütnamemiz vardı. Doktor:

— Yıkayın! dedi.

— Su yok! dediler.

— Zaten temiz oğlandı. Yıkamasanız da olur, dedi, doktor.

Güler yüzlü, sempatik bir adam olan ölü yıkayıcı, büyük bir vazifeşinaslıkla, teyemmüm abdesti alır gibi, toprakla yıkadı. Sonra Yahya Kemalin «Sessiz gemi» sine bindirdiler. Bakinin «Kadrini seng-i musallada bilip ey Baki» dediği gibi, «Durup el bağlayalar yâran saf saf» teselli si ile musalla taşında, el bağrayacak yaranı ben de saf saf bekledim, durdum. Dünyadaki son istasyonda da ümitlerim boşa çıkmıştı.

Ebedî istirahatgâhıma götürürülürken, Basın postacı yetişti:

— Durun! dedi, hakkında bir ödeme emri var.

Ölmüş eşeğin kurttan korkusu olmaz, derler ama, yine de yüreğim bir kere hop! etti. Cehenneme olsun ellerim borçlu gitmek iste miyorum.

Cenazemde, çelenkler, otomobiller, ağlayanlar görmeyince, bütün mezarcılar, ıskatçılar, hafızlar dilenciler, ağız dolusu küfürler savurarak mezarlıktan uzaklaştılar.

İmam sordu:

— Ey ümmeti Muhammet! Bu, herifi nasıl bilirsiniz?

Cevap olarak bilirkişinin raporu okundu. Rapor berbat...

Çukura attılar. Tam o sırada bizim gazetenin patronu koşa koşa geldi:

— Hani sen, dedi, bu sayının yazılarını bugün verecektin? Biz de seni adam diye, tuttuk bir de avans verdik!

Utancımdan bir karış daha yerin dibine geçtim. Hızını alamı yan patron:

— Tam da ölecek zamanı bul dun! dedi. Ben seni koğmadan ölmenin sırası mıydı? Zaten hayatın da baştan başa münasebetsiz liklerle geçti.

Hakikaten münasebetsiz bir zamanda ölmüştüm.

— Ne yapayım? dedim, artık hürriyetten, sudan, şekerden, ilâçtan, demokrasiden, aşktan ümidimi kesince, can sıkıntısından öldüm işte!.. Bununla beraber, size tahtalı köyden mektuplar yazarım, ödeşiriz...

Patronun yüzü güldü:

— Haydi Allah rahmet eylesin! dedi.

— Teşekkür ederim, dedim.

Üstüme toprak atıldı. Sesler kesildi. Oooh, dünya varmış yahu!...

NOT: Gelecek mektubumda, tahtalı köyden şair Eşref ile yaptığım röportajı okuyacaksınız.

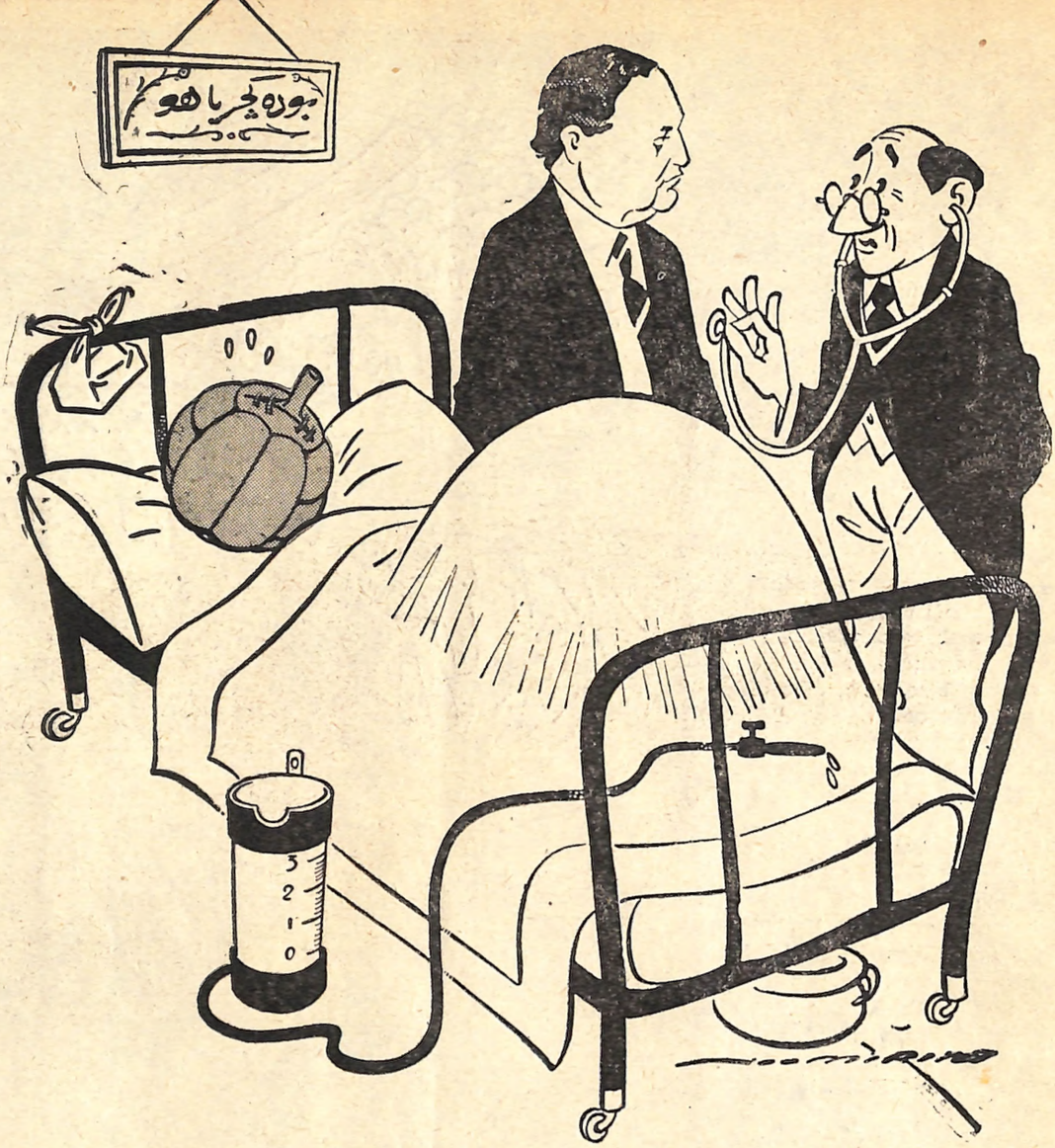

Doktor — Hazımsızlık... Çok mu yedi?..
Ulvi — Evet doktor, 7... 7!..

(Necmi Rıza)

İntihar

Eşref'in kaleminden:

«Şu satırları yazdığım sırada gazetelerde okudum ki, birisi intihar etmiş. Ben intihar aleyhinde bir adamım. Çünkü herhangi adama kızarsam, onu ben öldürmeliyim, hükûmet de beni öldürmelidir. Durup dururken kendi kendimi öldürmek bence edepsizliktir. Her neyse bu münasebetle söylediğim bir kıt'ayı şuraya yazacağım:»

Hâdisat-ı dehri seyrettikçe âdem etmeli;
Bir girilmişken, neden paydostan evvel gitmeli?
Vakıa pek güç değildir intihar etmek, fakat
Mudhikât-ı âlemi, bilmem nasıl terketmeli?

NERDE ACABA

İki arkadaş plâjda tesadüf ettiler. Biri:

— Ne o yahu? Epeydir görünmüyorsun. Bugün bir hoşluğun var senin...

— Sorma birader, dehşetli hastayım .Canım sıkılıyor...

— Anlıyorum. Bir ruhî buhran geçiriyorsun herhalde. Ben böyle olduğum zamanlar karıma baş vururum, o beni iyi eder...

Öteki dalgın dalgın sordu:

— Peki ama, karın nerde?

EĞLENCE

Küçük Hasan, arkadaşlarını başına toplamıştı:

— Yarın bize gelin, diye davet ediyordu onları.

— Ne var?

— Çok eğleniriz...

— Ne var, sinema mı oynatacaksın?

— Daha güzel... daha heyecanlı...

— Neymiş o be?

— Annem evde yok. Halbuki babam evde. Hizmetçi de izinli değil!...

ADAK

Vapur, fırtınaya tutulmuştu. Hacca gidiyorlardı. Hafız Ahmet Betses, avaz avaz dua ediyordu:

— Şu fırtına bir dinsin, sağ salim bir kurtulalım, Tezveren dedeye şu vapurun direği kadar mum dikeceğim...

Duayı işiten ikinci kaptan sordu:

— Hafız efendi, nerde bulacaksın o kadar mumu? Kim yapıyor böyle mum şimdi?

Hafız efendi sinirlendi:

— Pişmiş aşa soğuk su katma be kaptan... Dede efendi ne bilecek mum var mı yok mu sanki?

Pazar günü plajlara 150.000 ki

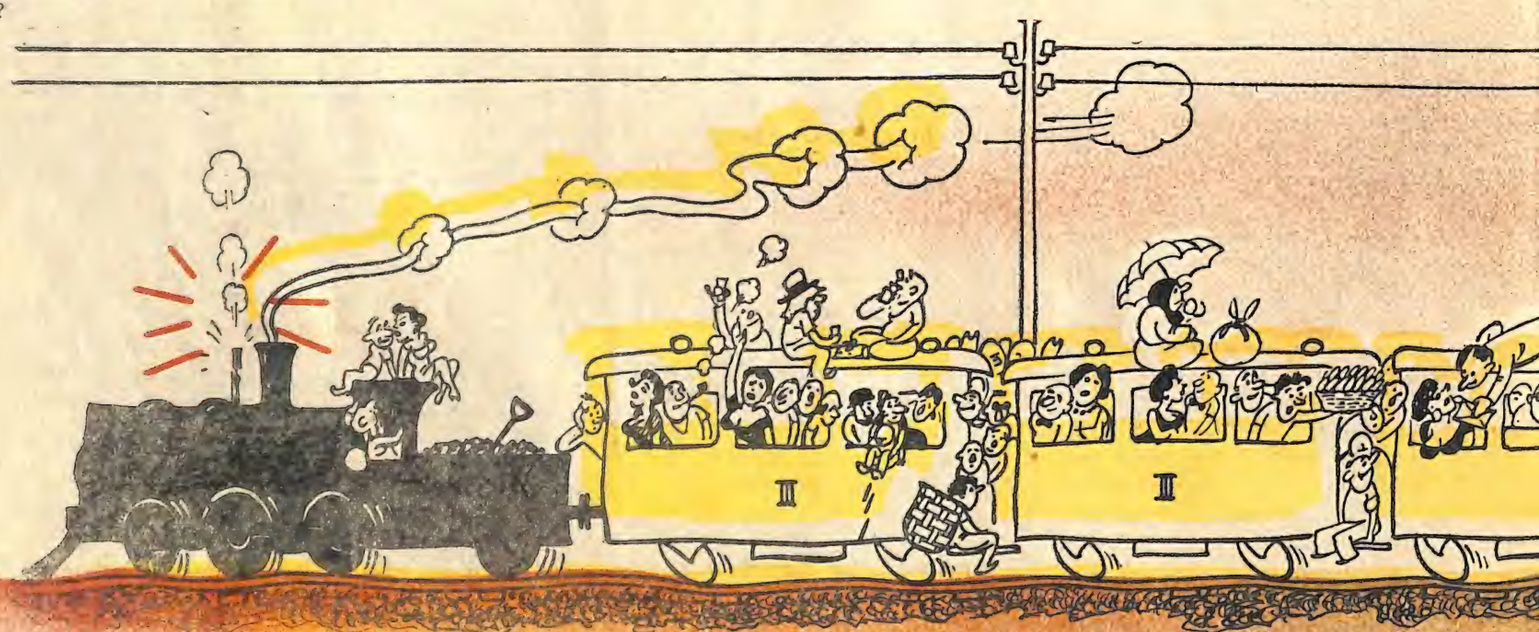

— Gelin, Fl

gitti !..

(Gazetelerden)

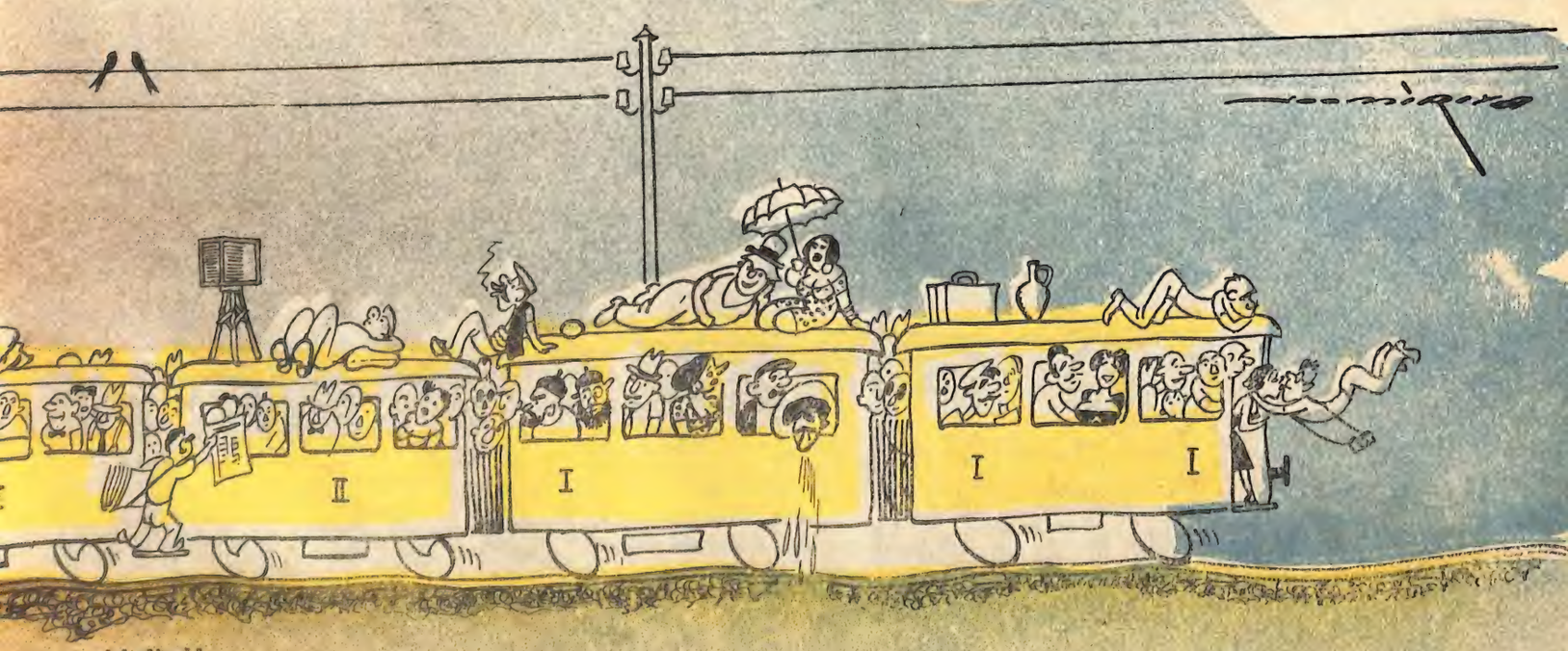

yaya gidelim!

İZ'AN

Herif öğle yemeğine gelm
ti. Akşama kadar oturdu, üs
lik sordu ev sahibine:

— E, birader sen ne yap
caksın şimdi akşam yemeğ
de?

Bıçak kemiğe dayanmış o
cak ki, ev sahibi hiç çekinm
di:

— Kendimi yemeğe davet
tirecek bir enayi arıyacağ
Tavsiye ederim sen de ö
yap!...

GELMİŞİZ

Dehşetli sis vardı. Küçüc
gemi İstanbula geliyordu.
mel reyuz ikidebir:

— İskandil et ulan bayayı
diyordu.

— On sekiz kulaç... dib ku

— Filorya önlerindeyiz...

— On beş kulaç, dib çamu

— Haydarpaşaya yanaş
ruz...

— Reyuz şimdi iki kulaç
aha, dibi de çirkef, lâğam...

Temel Reyuz şaşkınlıkla
ğırdı:

— Çirkef mi dedun? Ha
ne zaman cirduk Haluç'a?

ÇİZMEYİ AŞMA

Adamcağız fena halde has
dı. Karısı, dalgın dalgın ya
kocasının baş ucunda dokt
telâşla sordu:

— Bana pek fena görün
yor, siz ne dersiniz doktor?

Doktor yavaş yavaş diyec
ni dedi:

— Bence sabaha çıkmaz..

Hasta nasılsa bu lâfı duy
tu. Hiddetle:

— Ben bilâkis kendimi
yet iyi hissediyorum...
Doktor:

— Allah Allah, diye ş
bense teşhislerimde hiç y
mam!...

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

Yazan: İlâllah Şerrinden

—7 —

— Neye gardroba soktun?

— Sevgilim, bir odamız var, başka nereye koyabilirdim?

İşte başımdan geçen en enteresan vak'a budur. Gazetecilerden biri:

— Püf, bunun sanki neresi enteresan? dedi.

— Vallâhi benim hayatım pek basit geçmiştir. Ben de size bunun, enteresan diye değil, lâf olsun diye anlattım. Esasen karımın o kadar çok erkek akrabaları var d ki, bir gördüğümü bir daha ya göremezdim, yahut da görsem hatırlamazdım. En sonunda o da akrabaları gibi erkek oldu.

Gazeteciler gittiler. Ben de yalnız kalınca, biraz başımı dinleyeyim, dedim. O sırada, odaya Ayhan girdi. Ayhan, bizim alt yanımızda oturur, bakkal Ali efendinin kızı. Erkekliğim zamanında, nc yaptım, ne ettimse bir türlü bu kızın gönlünü edememiştim. Ancak karşıma geçti:

— Bana bak, dedi, ben bu numaraları yemem. Sen herkesi kandırdın ama, beni kandıramazsın. Maksadın kadın oldum diye aldatıp, beni tongaya düşürmek. Pışşşt!.. Sen baksana benim gözüme...

Doğrusunu isterseniz, Ayhan hâlâ hoşuma gidiyordu ama, kadın olduktan sonra Ayhanın ağabeyisi Uskur Reçep beni daha çok çekiyordu. Ne yaman oğlandı bu Recep... Şofördü. Bir gün arabasına binen üç kadını birden Hacıbayram sırtlarına kaldırdığı için, şoförlük ehliyeti alınmış, şimdi kaçak çalışıyordu.

Ayhanı, zorla kadın olduğuma, kendi gözleriyle inandırdım.

Çok yorğundum. Ortalığı şöyle bir topladım. Zaten ev işlerini karım varken de alışıktım. Çocuğun karnını doyurdum. Biraz uzanayım, dedim, uyuyakalmışım.

Ertesi sabah gazetecilerin feryadı ile uyandım. Sokaklarda:

— Kadın olan erkeği yazıyor! Havadis!.. Diye bar bar bağırıyorlardı. Bir gazete aldım. Aman yarabbim, neler yazmışlar. Benim söylediklerimi hep yanlış, hattâ söylemediklerimi yazmışlar. En fazla beni sinirlendiren: «ben havai mavi rengi severim» dediğim halde, onların «Kadın olan erkek, cam göbeği mavi renkı çok seviyor» diye yazmaları idi. Hemen bir tekzip mektubu döşendim.

«Bayram bey Bayramiye hanım oldu.»

Benim için yazılan röpörtajı heyecanla okudum:

«Şimdiye kadar, bir ailede karı koca, ikisinin birden cinsiyet değiştirdiği, dünya yüzünde ilk defa görülmüştür. Bu şeref de memleketmize aittir.

Daha bir hafta evveline kadar, bay Bayram ile eşi Huriye ve hayat pahallığına rağmen topaç gibi yavruları Ahmet ile Mesut bir aile hayatı yaşıyorlardı. Öte denberi çirkinliği ile dillere destan olan ve muhitinde cadaloz bir kadın olarak tanınan bayan Huriye, ikinci çocuğuna gebeydi. Doğumdan beş, on gün evvel, birdenbire kendisinde erkeklik alâmetleri baş göstermiş, ilk zamanlar kocası Bayram beyi dövmekle hırsını almaktayken, daha sonra erkekliği artık önüne geçilmez bir hal alınca, konu komşu kadınlara saldırmağa, misafir hanımları sıkıştırmağa başlamıştı.

Artık bu gidişe daha fazla dayanamıyan Huriye hanım, bir sabah büsbütün bağımsızlığını ilân ederek; Huri bey olmuş ve mesut aile yuvasını terketmiştir.

Aşkının şiddetinden ne yapacağını şaşıran kocası Bayram bey de sabık karısı Huri beyi ele geçirmek için bir cinsiyet ameliyatı ile kadın olmuş ve Bayramiye ismini almıştır.

Şimdi, Bayramiye hanım, na-

SAĞLIK ÖĞÜTLERİ!.. (Orhan Enez)

Gazetelerden: Türk takımının Almanlara 1-7 yenilmesi dolayısiyle Büyük Millet Meclisine bir sözlü soru verilecekmiş...

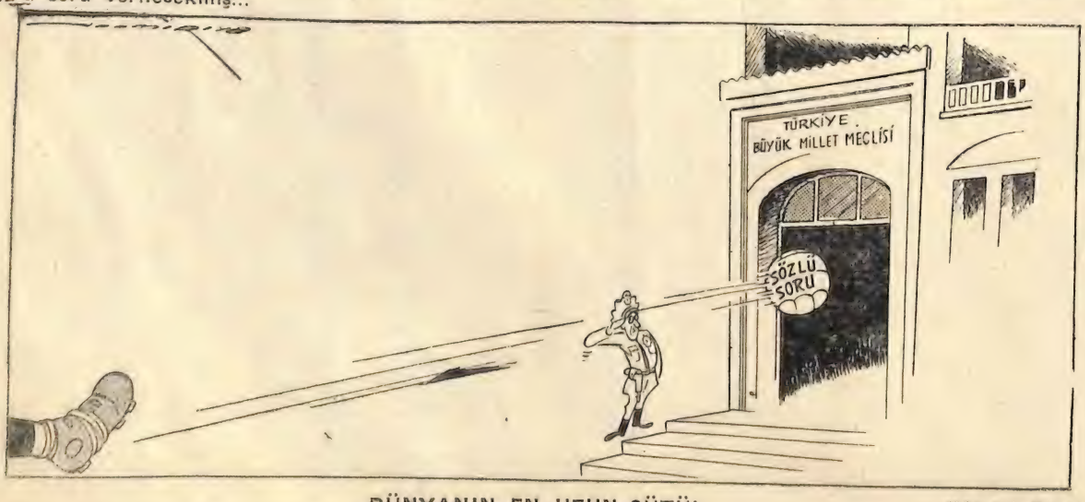

DÜNYANIN EN UZUN ŞÜTÜ!.. (Necmi Rıza)

DEĞMEZ

Kadın, kocasını inkâr edemiyeceği şekilde yakalamıştı: cebinde bindiği otobüs biletini bulmuş, mendilinde de bir ruj lekesi görmüştü.

— Doğru söyle Mustafa, dedi. Dün nereye gittin?

Mustafa hemen itiraf ediverdi:

— Üzülme karıcığım, senden iyi bir kadın değildi...

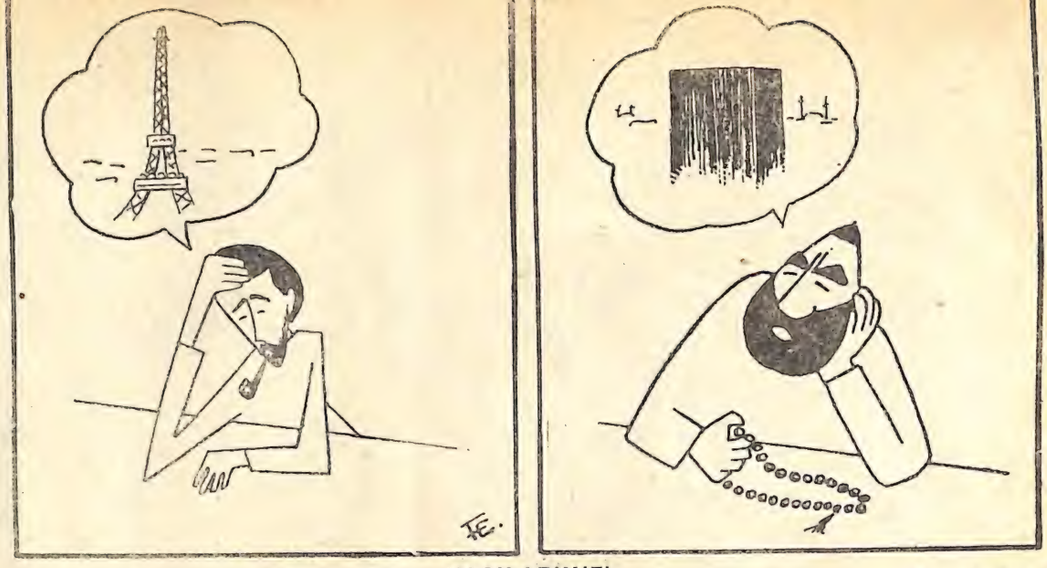

HACILARIMIZ!..

(Ferruh Doğan)

sıl olsa eski karısı Huriye hanım, yeni erkek Huri beyi, bir gün ele geçireceğini, tekrar aile hayatlarını, bu sefer değişik cinsiyetlerle devam ettireceklerine inanmaktadır.

Dün bir muharririmiz, memleketimizin varlığı ile övündüğü yeri kadınlarımızdan Bayramiye hanımı evinde ziyaret etmiş ve onunla çok enteresan bir konuşma yapmıştır.»

Başka bir gazetede benimle yapılan şöyle bir röportaj vardı:

«Hülyalı, baygın gözler... İnsanı derhal büyüleyen, havalı bir kadın... Hayatımda bukadar şef faf başka bir kadın teni görmediğimi itiraf edeyim. Öyle seksapelli bir kadın ki, insan karşısında kendisini her an bir horoz görüyor. Hemen kanat çırpmağa ötmeğe, etrafında dolaşmağa hazırlanıyorsunuz. İşte yeni kadın dilber Bayramiye.....

— Aşk hakkında fikriniz? diye sordum.

Dizkapağının üstüne kadar uzanmış eteklerini biraz daha açtı. Henüz kadın külotu giymeğe vakit bulamadığı için, fanilâ er kek donu gözüktü. Gözlerini mânalı mânalı süzdü. Hâtıralarını ararmış gibi, nazik elleriyle başını kaşıdı.

— Ben, dedi, aşka inanmam!..

Ayni zamanda iyi bir ev hanımı olan Bayramiye hanım, bize kendi eliyle yaptığı kahveleri ikram etti.

Gözlerim, onun dolgun göğüslerinde:

— İstikbal hakkında neler düşünüyorsunuz? Diye sordum.

— Yazın, dedi, ses sanatkârı olarak sanatımda muvaffak olmak. Tabii alaturka sanatkârı.

— Hangi havaları seversiniz?

(Devamı var)

Muhterem Hacı Namzetleri

Ulvî yolculuğunuz için, mukaddes kararınızı vermeden ve başkalarına kazıklanmadan önce bir kere de DERYADİL MOTORUNU GÖRÜN!

Birinci mevki yolcuları için, asrın bütün medenî icaplarına göre, hazırlanmış, içinde gusulhanesi de bulunan dolaplar.

İkinci mevki yolcularına sekiz katlı ranzalar.

Üçüncü mevki yolcularına da, gemi direklerinde ve anbarlarda hususî yerlerimiz vardır.

Ayrıca motorumuzda, içinde altın kaçırmağa mahsus gizli yerler olan abdest ibrikleri ve takma torba sakalların satışına başlanmıştır.

NOT : Hac yolculuğunda ne kadar zahmet çekerseniz, sevabı da o kadar büyük olur. Motorumuzda bu noktaya bilhassa ehemmiyet verilmiştir.

— Vay canına, bu ne ucuzluk yahu!..

(Niyazi Yoltaş)

AKBABANIN MÜSABAKASI

Akbaba, okuyucularımızın dikkat ve zevkini ölçen, zengin hediyeli bir müsabaka tertip etmiştir.

MÜSABAKAMIZ :

1 — 120 inci sayımızdan itibaren dört nüshamızda, yani 120, 121, 122, 123 üncü sayılarımızda çıkan, bütün yazıları ve karikatürleri dikkatle okuyup seyrediniz.

2 — Bu dört nüsha içinde çıkacak bütün yazılara içinden en çok hoşunuza gidecek üç yazının...

Ve yine bu dört nüsha içinde göreceğiniz bütün yerli karikatürlerden üç karikatürün gerek çizgi, gerek mevzu itibariyle hangileri olduğunu lütfen bize bildiriniz.

ŞARTLAR :

A — 123 üncü nüshamız 22 temmuz perşembe günü çıkacağına göre, cevaplar 2 ağustos perşembe gününe kadar elimize geçmiş olmalıdır.

B — Gönderilecek cevaplara her sayımızda çıkacak müsabaka kuponları ilâve edilmelidir.

HEDİYELERİMİZ :

Birinciye: *Bir kostümlük erkek veya kadın kumaşı.*

İkinciye: *Bir gömleklik veya blüzlük kumaş.*

Üçüncüye: *Bir kutu Puro Tuvalet sabunu.*

Dördüncüye: *İpek çorap, kravat.*

Beşinciye: *Nefis bir eşarp veya çok şık bir mendil.*

Altıncıdan onuncuya kadar: *Birer şişe kolonya.*

Onbirinciden yirminciye kadar: *Birer roman.*

Yirminciden yüzüncüye kadar: *Ayda bir mecmuasının yıllık özel sayısı.*

AKBABA MÜSABAKA KUPONU: 3

— Elli gram şeker...
— Reçeteniz var mı?..

(Necmi Rıza)

MESELE YOK

Hacı Osman efendi, Ağacamiinde vaazediyordu:

— Ey Beyoğlunun günahkâr kulları... Bu fisku fücur yatağında hepiniz lekelendiniz. Günaha âlet olmak, günaha şahit olmak da günah işlemek kadar ağır bir suçtur. Ey haramzadeler... Cümleten cehenneme gidecek, kaynar katran kazanlarında fokurdayacaksınız!

Cemaat tirtir titreşiyordu. Yalnız saffı niâlde duran bir genç, dudaklarında hafif bir tebessüm, tamamen kayıtsız, dinliyordu. Hacı Osman efendinin keskin gözleri bunu gördü, ona seslendi:

— Ey âsi ve günahkâr mahlûk... Sen Tanrının gazabından korkmuyor musun?

Delikanlı ayni neşe içinde cevap verdi:

— Ne diye korkacak mışım? Ben Edirnekapılıyım, Beyoğlulu değilim ki!

ALLAH NASİB ETSİN

Delikanlı, gayet genç ve son derece güzel bir kızla evleniyordu. Nikâhlarını kıyan altmışlık memur bile dayanamamış, delikanlıyı tebrik ederken:

— Maşallah pek cici bir hanımınız var!

demişti. Heyecana kapılan koca da nezaketle mukabele etti.

— Darısı başınıza efendim!..

A dan Z ye kadar!..

(Nehar)

Acaba duygulu musunuz? Yoksa vurdum duymaz mısınız?

ŞÜPHESİZ her canlının hassaslığı bir değildir. Bazısı yelden nem kapar, kimine de davul zurna az gelir. Aşağıdaki sorulara vereceğiniz cevaplar ruhunuzun aynası olacaktır. Bu cevaplara göre kendinize bir numara verin!

1 — Kalabalık bir otobüste, tramvayda yanınızda, bir ihtiyar kadın veya çocuğu kucağında bir anne ayakta sıkışsa, bunlara yerinizi vermemek için görmemezlikten gelir, başınızı pencereden kaz gibi uzatır, etrafı mı seyredersiniz?

Evet 0, hayır 20, arasıra 15 numara.

2 — Şimdiye kadar Ahmet Emin'in baş yazıları, Nurettin Artam'ın fıkraları, Hasan Bedrettin'in radyo konuşmalarından hiç olmazsa birini olsun, sonuna kadar takibe tahammül ettiniz mi?

Evet 0, hayır 20, birkaç defa dalgınlıkla 10 numara.

3 — Bu şekersizlik, susuzluk, ilâçsızlık ve daha bir sürü (süzlük, sizlik, suzluk) daha yıllarca sürerse, ne yaparsınız?

Zamanla alışırım 0, sesimi çıkarmam 2, kendi kendime söylenir dururum 5, hırsımdan eşimle kavga eder, hiç yoktan çocukları döverim 20 numara.

4 — Radyonuzda kısa şehir haberleri, Radyo gazetesi okunur, yahut iiisteyin çalalım programı varken, hemen radyonuzu kapatır mısınız? Yoksa dalgınlıkla dinlemeye devam mı edersiniz?

Kapatırım 20, nezaketen dinler gibi yapar dalga geçerim 10, dinlerim 0 numara.

5 — Eşinizin sizi aldattığını, delilleri, vesikaları ile isbat eden imzasız bir mektup alsanız ne yaparsınız?

İmzasız mektup yazacak kadar karaktersiz adama kızarım. 0, ben o kadar aptal mıyım, zaten biliyordum, bunu haber verip te ne diye rahatımı bozarsın diye sinirlenirim. 2, Eşimi hemen boğazlarım 20 numara.

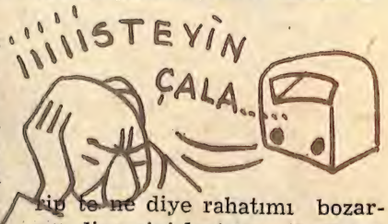

Bu suallere verdiğiniz cevapların numaralarını toplayınız. 0 numara alırsanız siz hayatta muvaffak ve mes'ut olması lâzım gelen bir vurdum duymaz, kör ayvazsınız. 100 numara alırsanız yelden nem kapan pireli bir insansınız. Artık kendinize bu iki sayı arasında bir numara verebilirsiniz.

Dünya Karikatürleri

YAZISIZI..

— Fransız —

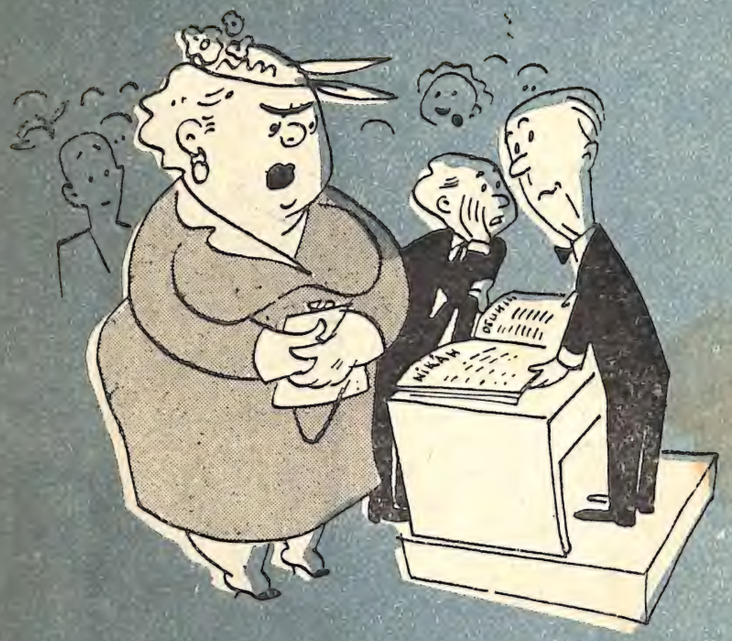

NİKÂH DAİRESİNDE:

Memur — Bayanı zevceliğe kabul ediyor musunuz?

Damat — Şey, lâf aramızda, benim yerimde siz olsanız ne dersiniz?

— E, kocan ne işle meşgul?!..

— Fransız —

— Doğru söyle sevgilim, benden saklı bir şeyin var mı?..

— Fransız —

Dünya Mizahından

★ HİKÂYE ★

Dayanabilirse

PECUCHET gayet müteessirdi. Müteessirdi, çünkü kadınlar üzerindeki muvaffakiyeti ilk defa hezimete uğruyordu. Marceline onu reddetmişti. Hem de soyup soğana çevirdikten, kolunu kanadını kırıp kuşa benzettikten sonra...

Pecuchet, kızın peşinde Nice'e kadar gelmişti ama, orada kafese girmekte gecikmedi ve bir gece, sabaha karşı, Marceline, dudaklarının boyasını Pécuchet'nin boynunda bırakarak:

— Babam bugün seyahatten dönüyor... Git sevgilim. Meslek sahibi olmıyan bir gençle beni imkânı yok evlendirmez. Senin peşimden buralara kadar geldiğini öğrenecek olursa muhakkak öldürür. Bilmezsin ne zalim bir adam olduğunu. Elveda sevgilim. Beni unut. Kendini Paris'li güzel mankenlerin kollarında nasıl olsa teselli eder sin! demişti.

Acaba alay mı ediyordu bu Marceline? Çünkü Pécuchet'nin cebinde, Nice'ten Parise dönmek değil, para istemek için telgraf çekecek kadar bile para kalmadığını bilmiyor muydu acaba?

Delikanlı düşündü. İntihar etmek... Korkardı canının yanmasından. Yapamıyacaktı bunu. Otelde kalamazdı artık. Yemek yiyemezdi kat'iyyen. Eh, aç yaşamak sırrını da keşfetme diğine göre, bir an evvel Paris'e gitmekten başka yapacak şey kalmıyor kendisi için. Paris'e gitmek... Ama nasıl?

Pécuchet gözünün önüne Amerikan gençlerini, Alman maceracılarını getirdi:

— Onlar nasıl yapıyorlarsa ben de öyle yaparım işte. Biner trene giderim. Öldürecek değiller ya beni biletim yok diye? dedi kendi kendine.

Gara gitti. İlk gelen trene bindi. Baş taraflarda bir vagona kuruldu.

Tren Cannes'a yaklaşırken kompartimanın kapısı birdenbire açıldı ve bir kontrol memuru göründü.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Paris'e tabii.

— Neden tabii? Biletinizi görebilir miyim?

— Göremezsiniz.

— Neden göremiyecek mişim?

— Çünkü göstermeme imkân yok...

— Ama neden?

— Çünkü bilet alamadım.

— Şimdi alırsınız. Cezalı olarak.

— Cezasız da verseniz yine alamam ki...

Kontrol memuru ilk defa kuşkulandı ve sertçe sordu:

— Neden alamıyormuşsunuz?

— Bilet alacak kadar param yok.

— Öyleyse trenle gidemezsiniz. Sizi Cannes'da indiririm, Paris'e kadar yürüyüverirsiniz, olur bıter...

Adam sahiden de dediğini yaptı. Tren durur durmaz Pécuchet'yi yakaladığı gibi vagon dan aşağı itti. Delikanlı kendini toparlıyamadı ve (burasını afedersiniz) kıçüstü oturakaldı perona.

Pécuchet'nin fena halde canı yanmıştı. Eliyle gerisini oğuşturarak yerden kalktı. Ne yapabilirdi? Hiç. Kalabalığa karıştı ve tam tren kalkacakken aklına gelen dahiyâne bir buluşu tatbik etti. İki vagon daha geriye atladı. İçi rahattı artık. Çünkü o kontrol memuru nasıl olsa öndeki vagonlara bakıyordu.

Lâkin, garip oynaşa çıkmış, ay akşamdan doğmuş derler ya... Pécuchet daha bu tatlı hayâle kendini henüz kaptırmıştı ki, tren Toulon'a yaklaşırken kompartimanın kapısı açıldı ve ayni kontrol memuru göründü:

— Ay, dedi, ben sizi Cannes'da trenden indirmemiş miydim? Herhalde orada bilet almış olacaksınız...

— Almadım. Param yok dedim ya...

— Öyleyse ne diye trene bindiniz trerar? Toulon'da sizi kemali merasimle aşağı atacağım...

İşin kötüsü, adam dediğini bu sefer de yaptı. Daha beteri, Pécuchet yine ayni yerinin üstüne perona yuvarlandı. Bu sefer kuyruk sokumu kırılmış gibi ağrıyordu. Lâkin aklı da başına gelmişti. Zihninden bir hesap etti ve doğru trenin en son vagonuna koştu. Burası, üçüncü mevki kompartimanlardandı. Tahta sıranın üstüne, hafif çarpılarak oturdu. Çünkü canı fena halde yanıyordu. Neyse, Marsilya'ya kadar yolculuk vukuatsız geçti. Lâkin Tanrı Pécuchet'ye rahatı haram ettiğinden, tam Marsilya'ya yaklaşırken ayni kontrol memuru üçüncü defa karşısına çıkmaz mı? Adam bu sefer sahiden deliye döndü ve:

— İmkânı yok, bu sefer yanından ayrılmam senin... dedi. Nezaketi bir tarafa bırakmış. Pécuchet'ye senli benli hitabetmekten zerre kadar huzursuzluk duymuyordu.

Adam dediğini yaptı. Tren perona girer girmez, Pécuchet'yi omuzlarından tuttuğu gibi olanca kuvvetiyle yere fırlattı. Zavallı delikanlı, sanki nişan almışlar gibi ayni yerinin üstüne üçüncü defa düşünce canının acısından inledi. Aksi tesadüf, baba dostlarından birinin ayakları dibinde yuvarlanmıştı. M. Lambert:

— O... Pécuchet... dedi. Nerden geliyorsun böyle?

— Nereye gidiyorsun?

Üstünü başını silkelemeğe uğraşarak, arkasını oğuşturarak doğrulan delikanlı gülümsemeğe çalıştı:

— Vallahi bilmem? Niyetim Paris'e gitmek ama... Kuyruk sokumumun mukavemetine bağlı bir şey...

— *Edouard RAMON* —

EŞEK name

Zalim Deveci

Zengin bir kervancı varmış. Zengin olduğu kadar da insafsız, zalim bir adammış. Sırtlarına merhametsizce yük vurduğu develerine hiç bakmazmış. Onların yüzünden zengin olduğu halde zavallı hayvanları aç, susuz bırakırmış.

Bu hain deveci, gün günden ihtiyarlamış. Yaşı ilerlemiş, bir gün de hastalanıp yatağa düşmüş. Hekim, hoca, hiç biri para etmemiş. Bu zengin adam, bütün malını mülkünü bırakıp, öbür dünyaya göçeceğin ianlamış. Çünkü ölüm döşeğinde can çekişmeğe başlamış. Fakat bir türlü son nefesini veremezmiş. Iztıraplı çarpınmaları günlerce sürmüş. Bu kadar uzun can çekişmeğe dayanamayan deveci:

— Ey Tanrım! Artık al canımı, Yeter çektiğim, diye yalvarmağa başlayınca, bir ses duymuş:

— Develerinle helâllaş!

O zaman, sırtlarından para kazandığı zavallı develere senelerce yaptığı işkenceleri hatırlamış. Onları yatağının baş ucuna getirmiş, inleye inleye:

— Ey benim vefakâr develerim! demiş. Bana çok hakkınız geçti. Sizin yüzünüzden dünyalar kadar para kazandığım halde size bakmadım, sizi tımar etmedim, aç, susuz bıraktım. wimdi bu yüzden, bir türlü son nefesimi veremiyorum. Siz, merhametli hayvanlarsınız. Hakkınızı helâl edin de, artık bu ıstıraplı can çekişmelerim bitsin, öleüim.

Develer birbirlerine bakmışlar. İçlerinden, dertlerine tercüman seçtikleri biri dile gelmiş:

— Ey zalım deveci, demiş, sen bizim sırtımıza taşıyamıyacağımız yükler vurdun. Bundan yana hakkımız helâl olsun. Sen bizi döğdün, hiç dinlendirmeden günlerce yürüttün. Bunlar da helâl olsun. Evet, sen bizi aç bıraktın, susuz bıraktın, bütün bunlar da anamızın ak sütü gibi helâl olsun. Amaaaa... Sen size bir şey yaptın ki ,işte biz bunu hiç bir zaman affetmiyeceğiz. Deveci:

— Söyleyin, ben size bu yaptıklarımdan daha beter ne yaptım? diye inlemiş.

Arkadaşlarının da mümessili olan deve, zalim kervancıya şu cevabı vermiş:

— Şu uzun boynumuza, şu uzun bacaklarımıza bakmadan, şu koskoca gövdemizle, sen bizi yıllarca, uyuz bir eşeğin ardından, onun gösterdiği yoldan yürüttün. İşte bunu asla affedemeyiz!

AKBABANIN ROMANI

SİHİRLİ HAVUZ

Yazan: Thorne SMİTH *Çeviren: Azize ERTEN*

— 4 —

— Çok komik ama nedense senin de bir anneye sahip olabileceğini bir türlü düşünemiyorum...

— Zaten hiç yoktu ki...

— Şu halde niçin onun kucağında olmak istiyorsun?..

— Hiç şüphesiz, insan bebekken mutlaka birinin kucağında büyür. Bunu tımarhanedeki deliler dahi biliyor ayol.

— Yanılıyorsun Bir bebeğin ille insan kucağında yatması gerekmez. Bir sepette, bir beşikte, hattâ bir ayakkabı kutusunda veya kömür kutusunda yatabilirsin.

— Öyle mi?... Fakat ben bahsettiğin çeşitte bir bebek değilim. Hep, annemin kucağında yatardım.

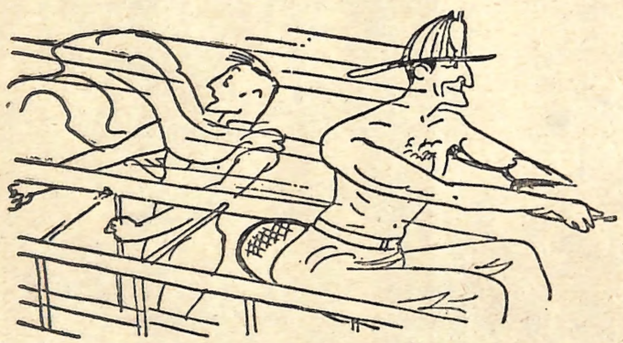

— 1 —

— Fakat annesiz büyüdüğünü söyleyen sen değil miydin?

— Beni matetmeye çalışmaktan vazgeçsen... Sadece annemle çok konuşmazdık demeye getirdim...

— Hangi mevzularda?...

Cevap vermek için ağzını açtı, fakat sonra birdenbire bu kararından caydı. Öfkeli bir sesle:

— Yahu ben ne bileyim?... Uzun uzadıya konuşmadıksa, aramızda bahsi geçmeyen mevzuları ben nereden hatırlarım? Konuşulmayan şeyler bilinir mi?...

— Bilinmez. Hattâ şimdi bile neden bahsettiğinimizin farkında değilim.

— Al benden de o kadar... Beni serseme çevirdin... Niçin eve gitmiyorsun?..

Mr. Pebble sordu:

— İki lokma yiyecek vermeyecek misin?...

— Nockashima'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Kaç gündür onu hiç görmedim.

— O domuz herif gene sarhoş mu?.

— Zaten her zaman ya sarhoştur, ya da telefonun başındadır, diye Spray şikâyet etti. Ekseriyetle hem sarhoş, hem de telefonun başında oluyor. İşte o zaman müthiş bir belâdır hani... Üstelik bol bol da hayâl kurar. Onu, sizin eve götürsene. İzin verdiğim vakit bir kutu pirinç yatağına yatar. Sonra başını yorganın içine sokup bana küfür etmeye başlar. Onu dinlemektense hortlaklarla konuşmaya razıyım.

— Vallahi öyle...

Tam bu esnada, içeri garip bir çift girdi. Bunlar burnu koku almayan bir tazıyla doğru dürüst yürümesini beceremeyen bir Japon çocuğuydu...

Tazının ismi Henry'ydi... Neden mi diyeceksiniz?... Bunun sebebini kimse bilmiyor ki...

İki hayvandan, akıllı görüneni, kısık bir sesle:

— Akşam şerifler hayrolsun, madam, dedi, Ondördüncü caddeyi geçerken barones ayağımdan vurdu beni...

— İşte bu herşeyi anlatmaya kâfi. Ben sana ne de-

— 2 —

miştim... Hayâl!... Deli bir japona yahut sarhoş bir japona tahammül edebilirim, fakat bu iki vasfı da üzerinde toplayan bir tek kişiye aslâ... Onunla konuş, Rex Pebble... Yani karnını doyurmak niyetindeysen.

Mr. Henry, düşünceli bir tavırla halının ortasına çöktü. Bir taraftan da sanki bir şey kokluyormuş gibi burnunu titretiyordu. Bu hayvan, yaşayan bir yalandı... Maamafih koku alma hassasını kaybeden bir tazının, aşağılık duygusunu yenmek için böyle basit bir hileye başvurması affedilirdi.

Dostunun yardımından mahrum kalan Nockashima, bir iskemlenin arkalığına dayanıp korkulu gözlerle Mr. Pebble'a bakmaya başladı.

— 2 —

NOCKASHİMA İLE TAZI

Rex Pebble, hayatında o kadar çok yalan söylemiş, o kadar da çok yalan dinlemişti ki artık haklı olarak hiç kimseye inanamıyordu. Onun nazarında en doğru söz: «Şüphe» ydi. Fakat diğer taraftan da Ondördüncü caddede her türlü hâdiseyle karşılaşabileceğini düşünmeye yetecek derecede çok yaşamıştı.

Bu sebepten, hakikati bildiği halde Japona sarhoş ve yalancı damgalarını vurmakta tereddüt etti.

Mr. Pebble:

— Nocka, dedi, benim karşımda sağ salim durduğun halde gene de vurulduğunu ileri sürecek misin?

— Evet patron. Hakikaten vuruldum. İçerden içerden...

Çocuk, bir anlaşmazlığın ortaya çıkmasından korkarak ekledi:

— Hem aşağıdan, hem de yukardan...

— Ulan, bilmece mi bu?...

— Herneyse, fakat ayağım delik deşik oldu. Zavallı bacağım benim...

— 3 —

— İyi ama, Nocka, niçin çamaşırcı kadın değil de bir barones?...

— Ünvan sahibi kadınlar beni severler...

— Yaa... Demek sırf muhabbet uğruna seni vuruyorlar ha?...

— Evet, patron. Yukardan vuruyorlar.

— Elimden gelse seni bir kurşunla yere sererim. Fakat işte olmuyor bir türlü... Kanadı mı?...

— Hayır, patron. Yalnız delikler kaldı. Kan akıp gitti.

— Şimdi, vücudunda hiç kan yok mu?... Sen, kansız mısın?...

— Evet, vücudumda bir damla bile kan yok.

— Öyleyse nasıl yaşıyorsun?...

— Yaşamıyorum ki... Ölüyorum. Birazdan iyice ölmüş olacağım.

— Ölsen de değişmezsin ki... Eskiden neysen gene osun...

Nocka, cesaret vermek isteyen bir tavırla:

— Yok yok değişeceğim, dedi.

— Bunu nazarı itibara aldığına sevindim. Tabii öldükten sonra seni burada tutamayız... Seni ne yapmamızı istiyorsun?

— Sürahiye koyun, sonra da evime gönderin.

— Nasıl bir sürahiye?...

— Kül sürahisine. Cesedimi yakmanızı istiyorum.

Spray Sunmers, söze karıştı:

— Aman ne sevinirim, ne sevinirim... Elimde olsa, hemen altına bir ateş yakardım.

— Hayır, ancak öldükten sonra beni yakabilirsiniz.

— Sen, cehennemde yanacaksın.

— Beni azarlamayın madam, yoksa gene sinir buhranları başlar...

— Hah, bir bu eksikti... Küçük beyimiz sinir buhranı geçirecek öyle mi?... Beni aptal yerine koyuyorsun ha?... Defol da öleceksen bir an evvel öl...

(Sonu var)

— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

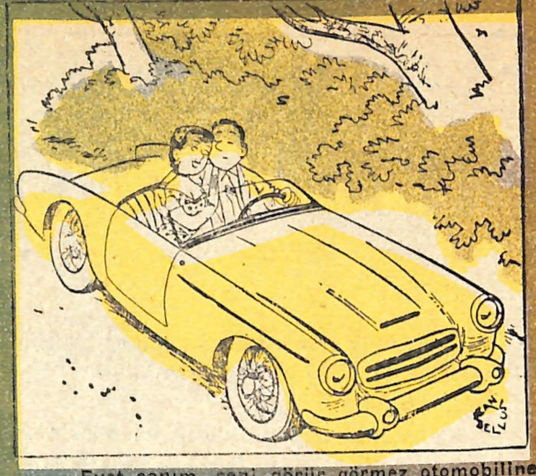

— Evet canım, seni görür görmez otomobiline âşık oldum!..

— Fransız —

— Bize samimî olarak ne tavsiye edersiniz?

— Yanımızdaki lokantaya gitmenizi!..

— Fransız —

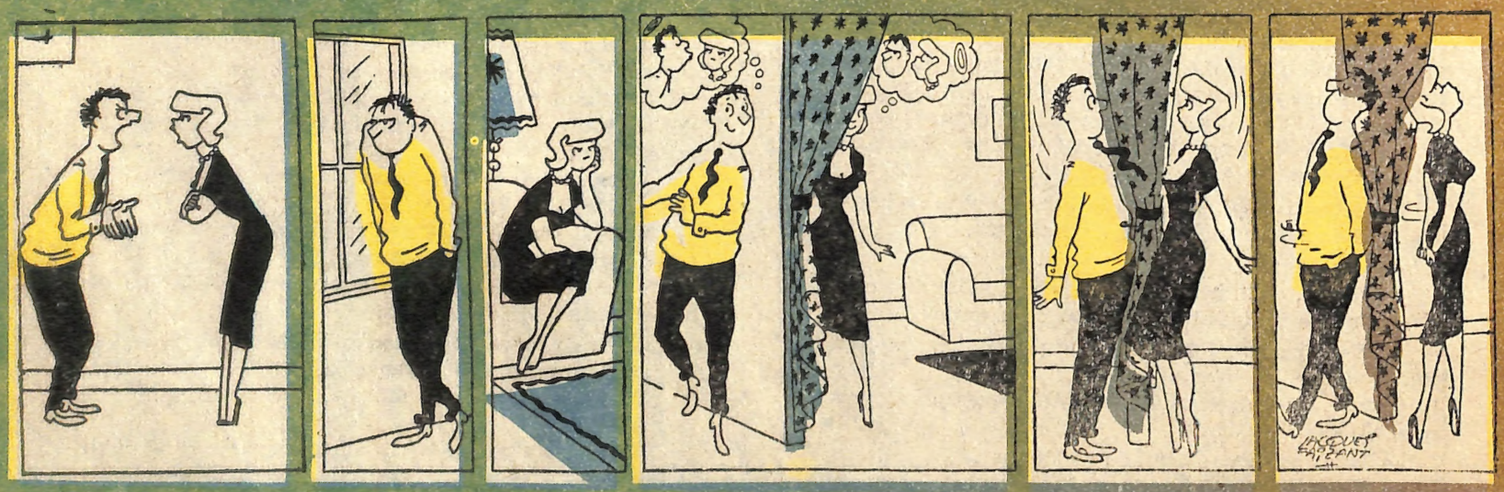

YAZISIZ!..

— Fransız —

Rahat Uyuyor!

Çünkü, kendisi hayat, evi yangın, **gemisi ve otomobili kazaya karşı sigortalı...**

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi, en müsait şartlarla emrinizdedir.
Telgraf: İmtiyaz — İstanbul — P. K: 845 Galata

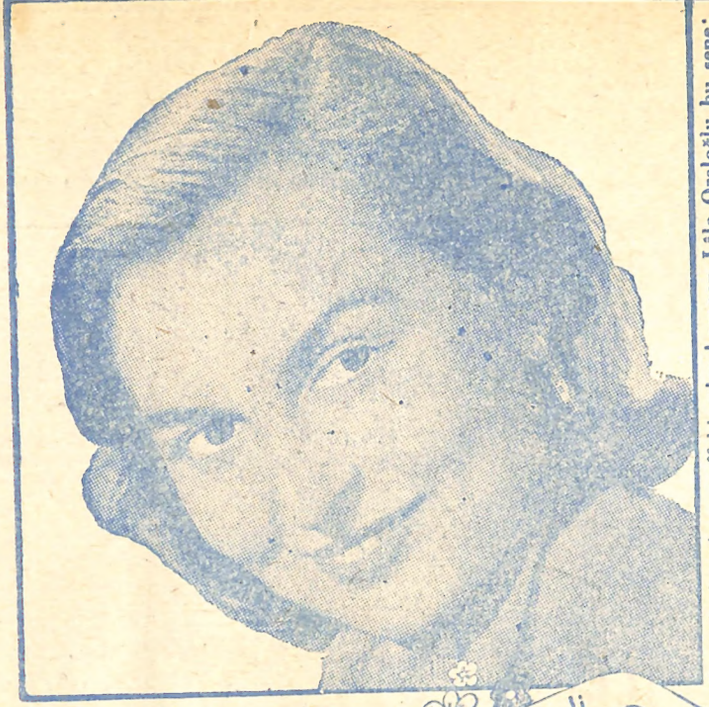

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: **Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor**

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-20

otomobil... apartman... ev...

YILDA 16 ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları Mes'ut gününüzün Saati yaklaştı.

Türkiye İş Bankası

1954

Yılı İkramiye Plânı:

1.500.000 Lira

Bahçeli 30 Ev

1 Temmuz Çekilişi	25 Ağustos Çekilişi
Bahçeli 4 Ev	Bahçeli 6 Ev

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Kocasını o kadar çok seviyor ki, eskitmemek için başka erkeklerle düşüp kalkıyor!